

IK WIL
NAAR HUIS

en 24 andere korte verhalen

IK WIL
NAAR HUIS
en 24 andere korte verhalen

Coverfoto: Menno van Dijk
Foto auteur: Jaap van Egmond
ISBN: 9789403612508
© Elly van Egmond

INHOUD

Vooraf	05
Ik wil naar huis	07
Mijn eerste liefde	10
Ik doe het niet meer	11
Weg	14
Oude plakboeken	20
De derde date	23
Slaapthee	26
Mijn kunstwerk	29
Het gele portemonneetje	31
Rob	34
Liesje	38
In de kleine keuken	40
De verjaardag	43
Vliegeren	50
Heideveld in april	52
Spoorzoekertje	54
Bleddertjes	56
Jailhouse Rock	57
De rode driewieler	62
Vlaggetjeswinkel Het Vaantje	64
Ranja	67
Zeg het met bloemen	69
De kerststal	74
De handwerkjuf	78
Voorbij	80

VOORAF

Voor u ligt een selectie van 25 van mijn korte verhalen.
Over onder meer een vlieger, over een paar wespen en over een
mislukte date.
Ik hoop u een glimlach te bezorgen.

Een jaar of vier geleden heb ik mijn stoute schoenen
aangetrokken en heb ik gedaan wat ik altijd al wilde doen.
Schrijven!
Het is een heerlijke hobby.

Schrijven is geboren worden
Fris en vers en knapperig
Als warme broodjes in de ochtend oven
Met hun eigen welkom geur
En een gouden dag die wacht
Kom, we gaan beginnen

Elly van Egmond

IK WIL NAAR HUIS

“Ik wil naar huis”, zeg ik tegen de jongeman met de krullen.
Hij lijkt op onze Kees maar hij is het niet.
Dat zie ik aan zijn ogen, deze jongen heeft lieve ogen, zachte
ogen.
Hij draagt een witte broek.
De kanarie in de kooi op de hoek van de tafel heeft harde, boze,
zwarte kraalogen.
Net als Kees.
De kanarie zit stil op zijn stokje en kijkt naar mij.
Alsof ik iets verkeerd gedaan heb.
Ik word er verdrietig van en bang.
Er komt een oude mevrouw langs met een rollator.
Ze heeft er stevig de pas in.
Ze ruikt naar urine en er hangt een veeg spuug op haar kin.
“Ik zoek de uitgang,” zegt ze, “weet u de uitgang?”
Ze wacht niet op het antwoord.
“Ik wil naar huis”, zeg ik nogmaals tegen de jongeman in de
witte broek.
“Maar mevrouw Klassen, ik wil nog graag het spel afmaken.”
Hij probeert me af te leiden van de kanarie denk ik.
“Ik wil naar mijn moeder”, zeg ik, nu wat harder.
Ik voel dat ik aan het huilen ben.
Mijn wangen worden nat.
Ik heb geen zakdoek.
Ik krijg een tissue van de jongen met de krullen.
Hij heeft een naambordje op.
‘Joachim’ staat er op.
Hij heeft bruine ogen en borstelige wenkbrauwen.
Hij legt zijn hand op mijn arm.